

δήλωση εκπροσώπου ενός εκ των πολλών Ελληνικών "αρχαιολατρικών" κινημάτων: "Λατρεύω τους αρχαίους έλληνες θεούς γιατί μου προσφέρουν την ελευθερία που θέλω και χρειάζομαι".

Δεν λείπει βεβαίως από πολλές ομάδες του "χώρου" αυτού και το εσωτεριστικό και αποκρυφιστικό στοιχείο, αναπόσπαστο και συνακόλουθο χαρακτηριστικό των ομάδων της "Νέας Εποχής".

Ο "νεοεποχικός" χαρακτήρας των κινημάτων αυτών συντελεί αποφασιστικά στην εξάπλωσή τους, μια και ο σύγχρονος άνθρωπος έχει διαβρωθεί από το πνεύμα της "Νέας Εποχής". Γι' αυτό, νομίζω ότι μπορούμε να χαρακτηρίσουμε όλα αυτά τα "νεοπαγανιστικά" ρεύματα, ως μια ακόμη "ατραπύ της Νέας Εποχής".

3. Χαρακτηριστικά

Τα Ελληνικά "νεοπαγανιστικά" ρεύματα εμφανίζονται συχνά ως κινήσεις για την προβολή του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού με εθνικιστικό ή πολιτιστικό κάλυμμα, για την αναβίωση του ολυμπιακού πνεύματος, για την προβολή των Δελφικών ιδεωδών, για την επιστροφή στις ρίζες μας, ή για την διδασκαλία της αρχαίας ελληνικής γλώσσας. Δραστηριοποιούνται ως φυσιολατρικά, πολιτιστικά και οικολογικά κινήματα, ως καλλιτεχνικές αναβιώσεις αρχαιο-ελληνικών τελετών που φέρουν αρχαιοθρησκειακό χαρακτήρα, (όπως Παναθήναια, Ελευσίνια μυστήρια, αναστενάρια, φωτιές του Αη-Γιαννιού, Καρναβάλια, παράδοση του πυρός στους ανθρώπους από τον Προμηθέα, γιορτή του θερινού ηλιοστασίου, αφή και μεταφορά της "ιερής φλόγας" κλπ.). Ακόμη προσφέρουν ευκαιρίες για την απόλαυση της πανσελήνου από τον «ιερό βράχο της Ακροπόλεως» και άλλων αρχαιολογικών χώρων, οργανώνουν εκδηλώσεις με τον εορτασμό των ηλιοστασίων, την αλλαγή των εποχών κλπ. Όλα αυτά και άλλα ακόμη, δεν είναι πάντοτε απλές παραδοσιακές - φολκλορικές η πολιτιστικές εκδηλώσεις και τελετές, αλλά μπορεί να είναι ποικίλα προσώπια και τεχνάσματα για την προώθηση "νεοεθνικών" θέσεων.

Τα κινήματα αυτά, καιίτοι στην συντριπτική πλειοψηφία τους συμπίπτουν στον αντιχριστιανικό προσανατολισμό τους και ενίοτε στο ανεξέλεγκτο μένος τους κατά του προσώπου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και των πατέρων της Εκκλησίας, εν τούτοις δεν συμφωνούν πάντοτε μεταξύ τους στις περί Θεού και κόσμου αντιλήψεις τους, αλλά αντιμάχονται συχνά ή και ειρωνεύονται οι διάφορες τάσεις τις θέσεις των άλλων. Τούτο δεν μειώνει ασφαλώς το μέγεθος του προβλήματος, καθόσον όλα αυτά τα ρεύματα συμφωνούν στον αντιχριστιανικό τους προσανατολισμό.

Η φύση και ο χαρακτήρας των κινημάτων αυτών προβάλλει μέσα από την πληθώρα των εντύπων τους (περιοδικών των αντιστοιχών ομάδων, συγγραμμάτων Ελλήνων συγγραφέων η μεταφράσεων ξένων εκπροσώπων του νεοπαγανισμού), από /τακτικές τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές τους, αλλά και από την διοργάνωση ομιλιών, διαλέξεων, τελετών και εκδηλώσεων με κρυφό ή και φανερό νεοειδωλολατρικό περιεχόμενο. Με όλους αυτούς τους τρόπους επιδιώκεται η επιστροφή στην "φυσική θρησκεία", στην "πατρία θρησκεία", όπως λένε, και στους "πατρογονικούς θεούς", μεταξύ των οποίων πρωτεύουσα θέση κατέχει το "Δωδεκάθεο του Ολύμπου".

Από την μελέτη των διαφόρων βιβλίων και περιοδικών τους διαπιστώνομαι ακόμη ότι στα κινήματα αυτά υπάρχει μια ρευστότητα ιδεολογικού προσανατολισμού. Από την μια πλευρά, υπάρχουν πρώην η και νυν "πιστοί" του ιστορικού υλισμού, οι οποίοι, μετά την κατάρρευση της μαρξιστικής ιδεολογίας, μεταλλάχθηκαν σε "πιστούς" του παγανιστικού υλισμού, αλλάζοντας απλώς στρατόπεδο αθεϊστικής ή αντιχριστιανικής στράτευσης και τακτικής. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν εκείνοι που προπαγανδίζουν μια νεοφασιστική και νεοναζιστική ιδεολογία και έναν ανεξέλεγκτο φυλετισμό, ξενοφοβία και ρατσισμό, που αναπτύσσεται συχνά σε έναν άκρατο αντισημιτισμό. Συγχρόνως, Ελληνικά "νεοπαγανιστικά" έντυπα χαρακτηρίζουν τους Έλληνες ως "θεόπλαστους", ως "ουράνιο γένος" και καλλιεργούν την ιδέα ενός "περιουσίου λαού", μιας "μοναδικής και καθαρής Ελληνικής φυλής", μιας "Ηγεμονικής φυλής", η οποία θα διατηρηθή μόνον με την αναβίωση και την άσκηση της "πατρώας" θρησκείας.

4. Ο Νεοπαγανισμός ως νέος αντιχριστιανισμός

Από την πρώτη επαφή με τα έντυπα του Ελληνικού "νεοπαγανιστικού χώρου" ο μελετητής διαπιστώνει τον έντονο αντιχριστιανικό, αντιεβραϊκό και αντισημιτικό χαρακτήρα μερικών τουλάχιστον ρευμάτων αλλά και την εχθρική στάση τους έναντι του Μονοθεϊσμού γενικότερα. Τούτο οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι τα "νεοπαγανιστικά" ρεύματα αναπτύσσονται ως εθνικές θρησκείες, όχι μόνον υπό την παλαιά έννοια του "εθνικού" ως ειδωλολάτρη, αλλά και του εμφορουμένου από φυλετικό εθνικισμό. Κάθε θρησκεία, λοιπόν, που θεωρείται ξένη προς τον εθνικό χώρο, στον οποίο ζεί ένα έθνος η μια φυλή, είναι απορριπτή και ιδιαίτερος όταν πρόκειται περί μονοθεϊστικής. Έτσι, ο εθνικιστικός χαρακτήρας των Ελληνικών ρευμάτων εκδηλώνεται πρωτίστως ως αντιιουδαϊσμός (φυλετικός αντιεβραϊσμός και αντισημιτισμός), καθόσον ο Ιουδαϊσμός θεωρείται ξένη θρησκεία και ο γεννήτορας του Χριστιανισμού και του Ισλάμ. Ο αντιιουδαϊσμός αυτός αναπτύσσεται ως μια σφοδρή πολεμική -και ενίοτε με χυδαίο υβρεολόγιο- κατά της Παλαιάς Διαθήκης, ως ιουδαϊκού κειμένου, και ως απόρριψη των "προπατόρων του Χριστού", ως Εβραίων. Επειδή δε το πρόσωπο του Ιησού Χριστού συνδέεται αρρήκτως με τα κείμενα και ειδικότερα με τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, ο αντιιουδαϊσμός καταλήγει σε αντιχριστιανισμό και στην απόρριψη του Ιδίου του Ιησού Χριστού.

Παρόμοια τακτική έναντι του Ιησού Χριστού και της Παλαιάς Διαθήκης συναντάται και σε πολλές ομάδες της "Νέας Εποχής" στην γενικότερη προσπάθειά τους να εμφανίσουν τον Ιησούν Χριστόν ως έναν από τους πολλούς Χριστούς-Μεσσίες (Αβατάρς) της "Νέας Εποχής", χωρίς ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και, ειδικότερα, αποκομμένο από τους προφήτες του. Και τούτο καθόσον, η αληθινή ταυτότητα και η ιδιότητα του Ιησού Χριστού της Καινής Διαθήκης, τον Οποίο επιδιώκουν να πλήξουν, ως τούαναμενόμενον –και από τὰ έθνη- Λυτρωτή-Μεσσία, είναι το αντικείμενο, όχι μόνο της προσμονής και της προσδοκίας των προ Χριστού "χριστιανιζόντων" μεγάλων Ελλήνων σοφών και, γενικώς, της αγωνίας του "καθημένου εν σκότει και σκιά θανάτου" ανθρώπου των προ Χριστού αιώνων, αλλά, κυρίως, το κεντρικό σημείο όλων των προρρήσεων των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης.

Είναι ανάγκη, λοιπόν, κατά τους "νεοπαγανιστές", να απορριφθεί η Παλαιά Διαθήκη, ώστε να στερηθεί ο Ιησούς Χριστός ένα από τα ουσιώδη χαρακτηριστικά Του –την μοναδικότητα που Τον χαρακτηρίζει- δηλαδή τους απ' αιώνος προφήτες της επί γης παρουσίας Του. Στόχος, δηλαδή, δεν είναι μόνον η Παλαιά Διαθήκη, ως ιστορία του Εβραϊκού λαού, αλλά ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, καθόσον Χριστός χωρίς την Παλαιά Διαθήκη δεν νοείται[1].

Ακολουθώντας, προβάλλεται η επίσης εθνικιστική θέση ότι ο Χριστιανισμός είναι μια ιουδαιογενής θρησκεία, που προωθεί τὰ ιουδαϊκά συμφέροντα και άρα είναι, όχι μόνο ξένος, αλλά και εχθρικός προς τον Ελληνισμό. Τελικός, βεβαίως, στόχος είναι να επιτευχθεί η ρήξη του Έλληνα με τον Ιησούν Χριστόν και την Εκκλησία. Γι' αυτό, γίνεται κατά κόρον χρήση του όρου "Ιουδαιοχριστιανισμός", ώστε να συνδεθεί ο Χριστιανισμός (και δη η Ορθοδοξία)

με τον Ιουδαϊσμό και να ευαισθητοποιηθεί -να προκληθεί- με τον τρόπο αυτό το εθνικό συναίσθημα του Νεοέλληνα, ώστε να προδιαθεθεί αρνητικά, όχι μόνον κατά του Ιουδαϊσμού, αλλά και κατά της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Έτσι ο αντισημιτισμός καταλήγει σε αντιχριστιανισμό [2]. Ο Χριστιανισμός, τελικά, είναι "κοσμοπολίτικη", "πανεθνική", "ανεθνική", "οικουμενική" θρησκεία και μάλιστα "εβραιογενής", και ως τέτοια πρέπει να εξοβελιστεί από τον χώρο, την ζωή και την ταυτότητα των γνησίων Ελλήνων, πάντα κατά τους δικούς τους ισχυρισμούς.

Ιδιαίτερα έντονος ο αντιχριστιανικός χαρακτήρας τους

Περιοδικό του "χώρου", γνωστό για τις ακραίες τοποθετήσεις του, επιτίθεται με σκληρότητα και χυδαιότητα κατά των "εξ αποκαλύψεως θρησκειών". Αναφερόμενο στις τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες Χριστιανισμό, Ιουδαϊσμό και Μωαμεθανισμό, σε άρθρο του υπό τον τίτλο "Πάντα στους ίδιους βόθρους με τά ίδια πάντοτε κόπρανά...", διακηρύττει ότι αυτά είναι "Τα κύρια χαρακτηριστικά της αρρωστημένης θρησκευτικότητας των "εξ αποκαλύψεως" κυρίαρχων θρησκειών και των μικρών τους μιμητών, η -στην καθομιλούμενη- cult's ή "αρέσεων"[3].

Είπαμε, ότι η πολεμική κατά του Χριστιανισμού ξεκινά με την επίθεση κατά του Ιουδαϊσμού και της Παλαιάς Διαθήκης. Το περιοδικό "Δαυλός" (το οποίο ανέστειλε την έκδοσή του) εδημοσίευσε ανοικτή επιστολή προς την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος (Μάιος 1993), με την οποία ζητεί "να αποκηρύξει και αποβάλλει από τά ιερά κείμενα της θρησκείας του Ελληνισμού είτε ολόκληρο το "σώμα" των βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης, είτε τουλάχιστον τα μέρη εκείνα που κατάφωρα στρέφονται κατά του Έθνους μας"[4].

Η επίθεση κατά του Χριστιανισμού εκδηλώνεται κυρίως με την μεροληπτική, αποσπασματική ή και διαστρεβλωμένη παρουσίαση και προβολή μεμονωμένων περιστατικών και κειμένων της χριστιανικής ιστορίας, η πληροφοριών αμφιβόλου γνησιότητας, επιδιώκοντας έτσι να παρουσιάσουν ένα Χριστιανισμό διώκτη των Ελλήνων και καταστροφέα των Ελληνικών μνημείων και του Ελληνικού πολιτισμού και υπαίτιο της "σημερινής κακοδαιμονίας... και ως ένα από τους μεγαλύτερους -αν όχι το μεγαλύτερο- αρνητικούς παράγοντες για τη σημερινή κατάσταση"[5]. Ο Χριστιανισμός χαρακτηρίζεται ακόμη ως "δικτατορικών χριστιανικό δόγμα"[6], ως "η θανατική ποινή κατά της Ελλάδος"[7], ως "σάβανο του Ελληνισμού"[8], κ.ο.κ.

Ο αντιχριστιανισμός των κινημάτων αυτών εκδηλώνεται κυρίως μέσα από τα κείμενα εκείνα, που καταφέρονται με μίσος και εμπάθεια κατά του Προσώπου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, των Αποστόλων Του, του Αποστόλου Παύλου ειδικά και των Αγίων Πατέρων, του Χριστιανισμού γενικώς και της Ορθόδοξης Εκκλησίας ειδικότερα, με ύβρεις, χυδαίες εκφράσεις, απειλές και διχαστικά συνθήματα, όπως μπορεί να διαπιστώσει κανείς τόσον από τα περιοδικά τους όσο και από μερικές ιστοσελίδες τους, όπου κηρύσσεται "ιερός πόλεμος" κατά του Χριστιανισμού. Εφημερίδα του χώρου, γράφει: "Ο Ιερός Πόλεμος στο πρώτο του στάδιο θα είναι καθαρά αντιχριστιανικός και στην επόμενη φάση καθαρά Ελληνικός".

Δεν θεωρώ πρόπον να μεταφέρω εδώ την απαράδεκτη ατμόσφαιρα και την χυδαία γλώσσα που επικρατεί συχνά στα "νεοπαγανιστικά" κείμενα. Επιτρέψτε μου όμως, να παρουσιάσω ενδεικτικά μόνον ένα απειροελάχιστο δείγμα τέτοιων εκφράσεων και μάλιστα των πιο "ελαφρών":

Το επικρατούν πνεύμα έναντι του Ιησού Χριστού εκφράζουν φράσεις όπως οι ακόλουθες: "σημιτικής κατασκευής Δικτατορικός τ' Ουρανού"[9], "περιτετημένος ραββίνος Τζεσουά"[10], "ασήμαντος ξυλουργός"[11], "Ο ψευτοθεός Τζεσουά ήταν ακάθαρτο και βρωμερό πνεύμα ... ένας δολοφόνος... όποιος αναφέρει το όνομα του Τζεσουά με σεβασμό είναι μιαιρός"[12], "εσταυρωμένο πινόκιο"[13], "περιτετημένος αγύρτης"[14], "κήρυκας μίσους, διχασμού και μισελληνισμού"[15], κ.π.α. Σε φύλλο της εφημερίδας "Ελληνική Θρησκεία", στην στήλη "καταγγελίες" καταχωρούνται τά εξής: "Σε μίσησαν ναζωραίε. Το αίμα σου λέρωσε τα παπούτσια τους. Το κορμί σου μόλυνε την τροφή τους. Η ψυχή σου βρώμισε το πνεύμα τους. Γι' αυτό σε σταύρωσαν, γι' αυτό σε έφτυσαν. Ήσουν ένα σκουλίκι, ήσουν.... Γι' αυτό σε έγδαραν. Γι' αυτό σε κρέμασαν. Γι' αυτό σε έκαψαν. Έλαβες τον μισθό των πράξεών σου"[16]. Οι ύβρεις συνοδεύονται και από βαρείς χλευασμούς προς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού[17]. Ακόμη, ο Ιησούς θεωρείται εχθρός της χαράς (sic), διδάσκαλος του μίσους (sic), και εχθρός του Ελληνισμού.

Αλλά και ο Τίμιος Σταυρός χαρακτηρίζεται ως "εμετικό και αηδιαστικό σύμβολο". "Όλοι οι Έλληνες υποχρεούνται να κατεβάσουν και να καταστρέψουν το θεομίσητο σύμβολο... από τα δημόσια και ιδιωτικά κτήρια"[18].

Ιδιαίτερος στόχος των "νεοεθνικών" είναι ο Απόστολος Παύλος. Με αυθαίρετους ισχυρισμούς και προκρούστιες παραποιήσεις των κειμένων του, τον παρουσιάζουν ως τον μεγαλύτερο "ανθέλληνα" και εχθρό του Ελληνισμού[19], ως τον "διαφθορέα των εθνών και πραγματικό ιδρυτή του Χριστιανισμού"[20], τον "ολετήρα των Εθνών"[21], ο οποίος "προσπάθησε να καθυποτάξει και να δολοφονήσει ιστορικά τον ελληνισμό"[22]. Είναι ακόμη ο εμπρηστής της Ρώμης επί Νέρωνος.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας χαρακτηρίζονται ως "εγκληματίες - χαλαστές", οι "μελανειμονούντες" και οι "τα φαιά φέροντες"[23], "αποστεωμένα καχεκτικά μοντέλα". Χαρακτηρίζονται ακόμη ως "οι εξ ανατολών ύαινες"[24], "κοπρόψυχοι"[25], "καθάρματα και δολοφόνοι των Ελλήνων"[26], "άγια ρεμάλια"[27] και αποκαλούνται, υποτιμητικά, "δίποδα"[28]. Είναι ιδιαιτέρως εχθρικοί κατά του ι. Χρυσοστόμου.

Για τους ναούς μας γράφουν: "Κατάρα στα πορνεία των ναζωραίων". Οι κληρικοί και οι μοναχοί είναι "στιγεροί Πρωτογενίτσαροι"[29], "ρασοφορεμένα γουρούνια"[30], "ενδεδυμένα με ράσα ερπετά"[31], "εσμός των μαυροφορεμένων"[32], "μαυροφορεμένοι δήμιοι"[33], "μαυροφορεμένα ανδράποδα"[34], "μαυροφορεμένοι πράκτορες του ξένου θεού"[35], "εκμωλιστές της χριστιανικής κλικας"[36], "αγύρτες ναζωραίοι και ανθρωπόμορφα κτήνη"[37], "αγύρτες ναζωραίοι παπάδες"[38], "σεμνοφανείς απατεώνες" και "ορδές των ρασοφόρων, οι διαχρονικοί αυτοί έμποροι του αισχρού ψεύδους"[39] κ.ο.κ..

Γενικώς, υποστηρίζεται ότι "Οι χριστιανοί ποτέ τους δεν ήταν Έλληνες", είναι "αισχροί, χωμόπλαστα υπανθρωπάκια... μισαμένοι και μιαιροί... υβριστές"[40], "παραμυθολόγοι του αποσυντεθέντος απαισίου βυζαντινισμού", "έμφορβα οντάρια θρησκολήπτων"[41], "ανθρωπόμορφα κτήνη" και "χριστιανικά γουρούνια"[42], "σκουλίκια που σέρνονται στα σκαλιά της "Μεγαλόχαρης"[43], "ειδωλολάτρες, άπιστοι, κοσμοπολίτες, απάτριδες, ασεβείς και άθεοι"[44] "υποκριτές, εθνοκάπηλοι και απατεώνες"[45], "μιαρός συρφετός ψυχολογικά βιασμένων ευνούχων"[46], "χριστιανοβυζαντινά κοράκια να αφοδεύουν πάνω στην εθνική μας κληρονομιά"[47]. Γι' αυτό, αν κάποιος

"καλοπροαίρετος εθνικός κάνει λάθος και τους πλησιάζει, οφείλει να τελέσει αμέσως τους κατάλληλους καθαρμούς, σύμφωνα με τις Αρχές της Ελληνικής Θρησκείας". Ακόμη, κανείς "εθνικός" δεν πρέπει να "τους μιλά... τους αγγίζει... τους συναναστρέφεται"[48]. Στο περιοδικό "Διπτετές" δημοσιεύεται η πληροφορία για "Ιεροπραξία Καθαρού", η οποία έλαβε χώρα "σε μυστική τοποθεσία της Αττικής Γης, από Έλληνες Εθνικούς προς Έλληνες Εθνικούς, για το "ξέπλυμα" του μιάσματος του εβραιοχριστιανικού βαπτίσματος"[49].

Ο φανατισμός δεν φείδεται ύβρων και για τις χριστιανικές τελετές, όπως στην ακόλουθη περίπτωση: "Ποιος άραγε δεν γνωρίζει τις αισχρολογίες που λέγονται κατά τις τελετές των ναζωραίων; ποιος δεν γνωρίζει πόσο βρωμιά είναι ο "αγιασμός" τους;"[50]. Γενικώς, για την συμπεριφορά έναντι των χριστιανικών εθίμων, δίδεται η αυστηρή εντολή: "Το χριστιανικό έθιμο είναι μια παγίδα, ένας λάκκος, ένας βόθρος. Μην κάνεις τον σταυρό σου..., μην μυρίζεις λιβάνι. Πέταξε μακριά τον σταυρό και έλα στα συγκαλά σου"[51].

Στα χαρακτηριστικά των Ελληνικών "νεοπαγανιστικών" ρευμάτων πρέπει να καταγράψουμε και μια άλλη πτυχή: Ο αντιχριστιανικός χαρακτήρας τους αναπτύσσεται και ως έντονος "αντιβυζαντινισμός"[52]. Με πληθώρα άρθρων και βιβλίων επιχειρείται, από μερικούς "συνεχιστές του τεμαχισμού της ιστορικής μας σάρκας", η εξωστράκιση της μακράς ένδοξης και λαμπρής Βυζαντινής περιόδου και η αποκοπή του Ελληνικού Έθνους, με ένα ανιστόρητο άλμα χιλίων επτακοσίων περίπου ετών, από την διαχρονική ιστορική πορεία του[53]. Παραγνωρίζεται ενσυνείδητα το γεγονός, ότι το "Βυζάντιο", καίτοι διατήρησε τον τίτλο του Ρωμαϊκού κράτους, πολύ σύντομα έχασε τον ρωμαϊκό χαρακτήρα του και έγινε Ανατολικό Ελληνικό τμήμα του, "στη σκέψη, στην τέχνη, στον λόγο και στη συνείδηση".

Υποστηρίζεται, ακόμη, από μερικά ρεύματα, ότι το Ελληνικό Έθνος τελεί κάτω από δουλεία δεκαεπτά αιώνων, όση και η χριστιανική "κυριαρχία". Δίδεται έτσι η εντύπωση, ότι το Ελληνικό Γένος έπαψε να υπάρχει για δεκαεπτά ολόκληρους αιώνες, ότι στερείται "πατέρων" και ανατρέχει μόνο σε ένδοξους "παππούδες" και προπάτορες. Πολύ εύστοχα, σύγχρονος λόγιος αγιορείτης μοναχός, επιχειρώντας ένα ψυχογράφημα του Έλληνα "νεοπαγανιστή", τον χαρακτηρίζει ως "εμπαθή προγονόπληκτο, που μισεί το χθες και λατρεύει το προχθές, το μακρυνό κ' όχι το πλησίον, το άγνωστο κ' όχι το γνωστό, το μυθικό κ' όχι το αληθινό"[54]. Και από τον "αντιβυζαντινισμό" τους αυτόν, γίνεται φανερός ο χαρακτήρας του "νεοπαγανισμού" ως αντιχριστιανισμού.

5. Αίτια

Η αναζήτηση των αιτίων της αναπτύξεως των "νεοπαγανιστικών" κινημάτων δεν είναι εύκολη υπόθεση. Ασφαλώς έχουν τις ρίζες τους στην πνευματική απορρύθμιση του ανθρώπου των μέσων του 20ου αιώνα, μετά τις καταπληκτικές πράγματι επιτυχίες του στην επιστήμη και στην τεχνολογία. Οι επιτυχίες του αυτές έγιναν τα είδωλά του και τα είδωλά του έγιναν οι "θεοί" του. Ο άνθρωπος, στην σύγχυση του για τον καθορισμό των ορίων στις ανθρώπινες δυνατότητες, προτίμησε να περιθωριοποιήσει και να εξορίσει τον Αληθινό Θεό από την ζωή και την ιστορία του και να θεοποιήσει και πάλι την Φύση και τις δυνάμεις της. Έτσι, κατά βάση, σαν κύριο αίτιο της επαναβιώσεως της ειδωλολατρίας πρέπει να θεωρήσουμε την επιστροφή του ανθρώπου σε ένα νέο "προπατορικό αμάρτημα", το "ευαγγέλιο του όφεως", δηλαδή σε μια νέα ανταρσία κατά του Θεού. Είναι, λοιπόν, πρωτίστως αποτέλεσμα της πνευματικής κρίσεως του ανθρώπου η εμφάνιση του "νεοπαγανισμού".

Αυτή η "μανία" του σύγχρονου ανθρώπου να αυτοπεριοριστεί στην υλική πραγματικότητα, δεν εκδηλώνεται πάντοτε ως "αθεΐα", αλλά συχνά συνοδεύεται από ένα εντυπωσιακό και παράδοξο φαινόμενο, της αναπτύξεως δηλαδή μιας πρωτοφανούς και πρωτόγονης "θρησκευτικότητας", η οποία πολλές φορές πρέπει να εκληφθή μάλλον ως δεισιδαιμονία. Έτσι, ενώ απορρίπτει την πίστη στον Αληθινό Θεό, εύκολα ενστερνίζεται αποκρυφιστικές δοξασίες παραθρησκευτικών ομάδων, που προσφέρουν ευτελή υποκατάστατα του Αληθινού Θεού.

Δεν είναι όμως μόνον πνευματικά τα αίτια. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που διαπιστώνουμε στα πρόσωπα, στους τρόπους, στις μεθόδους και στα επιχειρήματα των εκφραστών των κινημάτων αυτών, μια νέα εκδοχή και έκφραση παλαιότερων πολεμίων της χριστιανικής πίστεως. Έτσι, συναντώνται στα κινήματα αυτά παλαιές γνωστές θεωρίες, θέσεις και συνθήματα του Διαφωτισμού, του Μαρξισμού, του Τεκτονισμού, της Θεοσοφίας, του Αποκρυφισμού και άλλων αντιχριστιανικών κινήματων, ώστε να μπορούμε να μιλάμε για "νεοπαγανιστικό" αντιχριστιανισμό. Αυτό υποστηρίζει άλλωστε και εκφραστής του χώρου όταν γράφει: "ας θυμόμαστε ότι το κίνημα του νεο-Παγανισμού γεννήθηκε ως μία αντίδραση στον Χριστιανισμό"[55].

Το περίεργο στην περίπτωση αυτή είναι ότι, ο τόσον εξελιγμένος πολιτιστικά και επιστημονικά σύγχρονος άνθρωπος ενώ επιθυμεί να αλλάξει, όπως υποστηρίζει, την περί θεού αντίληψή του, με μια νέα αντίληψη που να "ανταποκρίνεται στο νοητικό επίπεδο της νέας εποχής", εν τούτοις αναζητεί την "νέα ταυτότητά" του σε μορφές θρησκευτικότητας πρωτόγονες, που έχουν απορριφθεί πριν από εικοσιτέσσερις και πλέον αιώνες. Από τότε δηλαδή που οι θεμελιωτές του σημερινού πολιτισμού, της επιστημονικής γνώσεως και της τεχνολογίας είχαν διαπιστώσει ότι οι "θεοί" και οι "θεές" της αρχαίας ειδωλολατρίας δεν είναι δυνατόν να αποτελούν τα αρχέτυπα και τα πρότυπα του πολιτισμένου ανθρώπου.

Στα αίτια, που οδηγούν νέους κυρίως ανθρώπους στην σύγχρονη ειδωλολατρία, πρέπει να προσθέσουμε και όσα προηγουμένως είπαμε για τον εθνικιστικό, τον ρατσιστικό και τον αντισημιτικό χαρακτήρα των Ελληνικών «νεοπαγανιστικών» ρευμάτων.

6. "Θεός" και "Χριστός" του Νεοπαγανισμού

α) "Θεός"

Στην προσπάθειά τους να δώσουν υπόσταση στις θέσεις τους, οι εκπρόσωποι των ρευμάτων αυτών επικαλούνται την αρχαία Ελληνική μυθολογία και "θεογονία", ο καθένας όμως τις ερμηνεύει σύμφωνα με τις δικές του αντιλήψεις. Έτσι, δημιουργείται μια μεγάλη σύγχυση και ποικιλία "κοσμοθεάσεων", ώστε δύσκολα μπορεί κανείς να διακρίνει πως το κάθε ρεύμα εκλαμβάνει και "πιστεύει" τους "θεούς" του.

Μέσα σε όλη αυτή την ποικιλία των τάσεων υπάρχει πάντως μια κοινή θεωρητική βάση περί "θείου", η οποία συνίσταται σε μια "φυσιοκρατική" περί θεού και κόσμου αντίληψη και "πίστη", που οδηγεί, όπως είπαμε, στην άρνηση της ύπαρξης "εξωκοσμικού θεού" και, τελικά, στην λατρεία της θεοποιημένης αυθύπαρκτης Φύσης και ταυτίζεται με τις περί θείου δοξασίες της «Νέας Εποχής».

Σε γενικές γραμμές μπορούμε να διακρίνουμε τις εξής κύριες τάσεις[56]:

α) Τις τάσεις που αντιλαμβάνονται τους "θεούς" ως απρόσωπες φυσικές δυνάμεις και ενέργειες ή ως φυσικούς νόμους.

β) Τις τάσεις που θεωρούν τους "θεούς" ως πραγματικές υλικονυχικές ή θείες οντότητες, που προήλθαν από την μετεξέλιξη ανθρώπων, δια σειράς μετεμψυχώσεων ή μετενσαρκώσεων (κυρίως οι «Δωδεκαθεϊστές»).

γ) Άλλες που εκλαμβάνουν τους "θεούς" ως απλές συμβολικές υποδηλώσεις φυσικών ή ψυχικών τάσεων.

δ) Υπάρχουν τάσεις μικτού χαρακτήρα, εκείνες δηλαδή που συνδυάζουν δύο ή και περισσότερες αντιλήψεις, όπως π.χ. ότι οι "θεοί" είναι φυσικές δυνάμεις και συγχρόνως προσωποποιήσεις ανθρωπίνων αρετών, ιδεών κ.λπ.

ε) Συναντάμε, ακόμη, εκείνους που θεωρούν τους "θεούς" ως εξελιγμένους εξωγήινους επισκέπτες.

στ) Τέλος, υπάρχουν ρεύματα που προσπαθούν να συμβιβάσουν τον Μονοθεϊσμό με την Πολυθεΐα, η τον Χριστιανισμό και το "Δωδεκάθεο", η που υποστηρίζουν ότι και ο Ιησούς Χριστός ήταν Έλληνας ή ότι "ανήκε στους θεούς του Δωδεκαθέου".

β) "Χριστός"

Στα ελληνικά "νεοπαγανιστικά" κινήματα συναντάμε ποικιλία τοποθετήσεων έναντι του προσώπου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού: Ο Ιησούς Χριστός ήταν ιστορικό πρόσωπο, μυθικό ή συμβολικό "πρόσωπο", Εσσαίος, σοφιστής, Έλληνας, ονομαζόταν Ιάσων Πανδύρας, ήταν ένας από τους "θεούς" του "αρχαιοειδωλολατρικού πανθέου", ταυτίζεται με τον Ορφέα, τον Διόνυσο, η και τον Δία, τον Όσιρι, τον Προμηθέα, η τον Απολλώνιο Τυανέα, ταξίδεψε στις Ινδίες, στην Αίγυπτο, στην Ελλάδα, ακόμη και στην Αγγλία, κ.ο.κ.

Βεβαίως, είναι πρόδηλο ότι όλες αυτές οι τοποθετήσεις αρνούνται και μάχονται το αληθινό πρόσωπο του Ιησού Χριστού των Ευαγγελίων και καθίστανται πολέμιοι του Χριστιανισμού.

7. Επιστροφή στην αρχαία Ελληνική Θρησκεία;

Το σύνθημα που κυριαρχεί στα Ελληνικά νεοεθνικά ρεύματα είναι: «Επιστροφή στην πατρώα θρησκεία».

α) Ποια όμως ήταν η «πατρώα θρησκεία»;

Οι σύγχρονοι Έλληνες πολυθεϊστές υποστηρίζουν ότι επιδιώκουν να αναβιώσουν την αρχαία "πατρώα" θρησκεία. Το ερώτημα όμως που προβάλλει είναι: ποια ήταν αυτή η "πατρώα" θρησκεία, η θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων που θέλουν να αναβιώσουν;

Είναι γνωστό ότι η "πατρώα θρησκεία" ιστορικά πέρασε, σε διάστημα πολλών π.Χ. και μ.Χ. αιώνων, μέσα από μια μακρά εξελικτική πορεία και από διάφορες μορφές. Άλλη ήταν η θρησκεία των προομηρικών, των ομηρικών και μεταομηρικών χρόνων, άλλη η θρησκεία της Ελληνικής Πόλεως (6ος αιώνας π.Χ.), άλλη η θρησκεία των ελληνιστικών και των ρωμαϊκών χρόνων, αλλά και των τριών πρώτων χριστιανικών αιώνων. Ταυτίζονται άραγε τα σύγχρονα νεοπαγανιστικά κινήματα με τις φιλοσοφικές -που ήταν και "θεολογικές"- αντιλήψεις των ορφικών, των πυθαγορείων, η με τις θρησκευτικές αντιλήψεις των εκπροσώπων της αρχαιοελληνικής φιλοσοφικής διανοήσεως;

Η πορεία της αρχαίας Ελληνικής θρησκείας ποικίλει από την λατρεία της αρχέγονης Μητέρας θεάς, της Γαίας, σ' εκείνη των χθονίων θεοτήτων, των Ολυμπίων θεών και της ορφικής πολυθεΐας, της διονυσιακής λατρείας, των ελευσινίων μυστηρίων, μέχρι και των μονοθεϊστών τάσεων του Ξενοκράτους και του Ηρακλείτου και των μεγάλων μορφών της αρχαιότητας, του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη, των Στωϊκών και των Νεοπλατωνικών κ.α., οι οποίοι βεβαίως, καίτοι αποστασιοποιήθηκαν από την παχυλή έννοια της πολυθεΐας, η οποία κυριαρχούσε μέσα στην λαϊκή θρησκευτικότητα, δεν κατόρθωσαν να φθάσουν στην έννοια του Ενός και Αληθινού Θεού. [Ακόμη και αυτός ο ένας θεός του "σοφωτάτου" Πλάτωνα, το "αεί όν", δεν είναι δυνατόν να ταυτισθεί με την αληθή περί Θεού έννοια, εφ' όσον αυτός δεν είναι ουσιαστικά ο δημιουργός του κόσμου αλλά κατ' ακρίβειαν ο διαμορφωτής του, αφού δημιουργεί αναγκαστικά το αισθητό σύμπαν "με βάση τα πρότυπα των ιδεών και σύμφωνα με τους μαθηματικούς νόμους"[57].]

Δεν ήταν λοιπόν μία και ενιαία η θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων, στην οποία υποστηρίζουν ότι θέλουν να επιστρέψουν οι νεοέλληνες "νεοεθνικοί", ούτε καθαρά Ελληνική, όταν μάλιστα λάβουμε υπ' όψη ότι ένας έντονος θρησκευτικός συγκρητισμός είχε δημιουργήσει στην Ελλάδα συνωστισμό ξένων θεοτήτων, όχι μόνον ελληνικών.

Είναι επομένως παράλογο να υποστηρίζεται ότι πρέπει να γυρίσει η σύγχρονη Ελλάδα σε μια από τις φάσεις του αρχαίου ειδωλολατρικού παρελθόντος της, το οποίο αποκαλούν "πατρώα θρησκεία", ως την μόνη αληθινή, όταν

μάλιστα εκείνο το παρελθόν βρισκόταν σε μια συνεχή εξελικτική και συγκριτιστική πορεία και δεν ήταν ούτε μονοθεϊστικό ούτε καθαρά ελληνικό, επί πλέον δε είχε ήδη απορριφθεί από τους εκλεκτοτέρους εκπροσώπους της φιλοσοφικής διανοήσεως της εποχής εκείνης.

β) Επιστροφή στην παρηκμασμένη αρχαία θρησκεία;

Εξ άλλου, η ίδια αυτή αρχαία πολυθεϊστική θρησκεία, την οποία θέλουν να αναβιώσουν οι Έλληνες "νεοπολυθεϊστές", ε γνώρισε συγχρόνως και βαθειά παρακμή και απόρριψη από τους ίδιους τους Έλληνες. Ένας από τους βασικούς λόγους της απόρριψής της ήταν ότι οι θεωρούμενοι ως "θεοί" του Ελληνικού πολυθεϊστικού και "δωδεκαθεϊστικού" πανθέου κάθε άλλο παρά ως πρότυπα ζωής μπορούσαν να θεωρηθούν.

Οι λατρευόμενοι αρχαίοι "θεοί" είχαν οδηγήσει τους "θρησκευτές" τους σε τέτοια κατάσταση, ώστε να ζουν μέσα σε ένα έντονο μεταφυσικό φόβο, μέσα στην μαγεία και στην δεισιδαιμονία. Αν προστεθούν και οι αιματηρές θυσίες, η μαντεία και η αστρολογία, οι οργανιστικές τελετές, και τόσες ακόμη λατρευτικές "παραδόσεις" τότε δεν παραμένει η παραμικρή αμφιβολία για τους λόγους που οδήγησαν, όχι μόνο τους Έλληνες σοφούς, αλλά τελικά και τον απλό λαό να "στρέψουν την πλάτη" τους σ' αυτό που είχε καθιερωθεί ως επίσημη θρησκεία.

Και το ερώτημα που τίθεται είναι: Σ' αυτή την κατάσταση, που εκείνοι απέρριψαν θέλουν μερικοί συνέλληνες να μας επιστρέψουν; Είναι δυνατόν να επαναφέρουμε ως πρότυπα ζωής, ηθικής συμπεριφοράς και κοινωνικών σχέσεων την συμπεριφορά των Ολυμπίων "θεών"; Αναμφιβόλως, οι "συμπεριφορές", οι "συναναστροφές" και οι "μάχες", των Ολυμπίων δεν μπορούν να τεθούν ως κανόνες κοινωνικών σχέσεων και πρότυπα για την διαμόρφωση μιας αποδεκτής κοινωνικής ηθικής συμπεριφοράς. Η Αθηνά επιτίθεται κατά του Άρη και τον πληγώνει· ο Ηρακλής έρχεται σε πάλη με τον Άρη, τον πληγώνει και τον νικά. Οι "θεοί" του Ομήρου εντάσσονται σε αντίπαλα στρατόπεδα θνητών, οιοι "οπαδοί" τους, και εμβάλουν μίση μεταξύ των ανθρώπων. Αναρίθμητα τέτοια περιστατικά μπορεί να καταγράψει κανείς μέσα στην Ιλιάδα και στην Οδύσσεια.

Τα ζεύγη των «θεών» αλληλοαπατώνται και διαπληκτίζονται συνεχώς και προσωποληπτούν υπέρ ευνοουμένων τους θνητών. Η "θεά" Αφροδίτη προΐσταται του χυδαίου έρωτα και η πορνεία στην λατρεία της προσλαμβάνει ιερό χαρακτήρα. Παρά τον γάμο της με τον Ήφαιστο, συνδέεται ερωτικά και με τον Άρη, τον Ερμή, τον Διόνυσο, τον Ποσειδώνα, αλλά και με θνητούς, όπως τον ηγεμόνα των Τρώων Αγχίστη, από τον οποίο απέκτησε τον Αινεία, και κυρίως τον Άδωνι[58]. Αλλά και ο "θεός" Έρως συνέβαλλε με τον δικό του τρόπο καταλυτικά στην αλλοίωση των ηθών, τόσο στις ετερόφυλες όσο και στις ομοφυλόφιλες σχέσεις.

Γι' αυτό, οι αρχαίοι σοφοί εθεώρησαν όλους αυτούς τους "θρησκευτικούς" μύθους ως βλαπτικούς και απορριπτέους. Ο Ηράκλειτος και ο Πλάτων κατηγορούν τον Όμηρο και τον Ησίοδο ότι, αποδίδοντας ανάρμοστη συμπεριφορά στους "θεούς" βλέπουν τα ήθη και μάλιστα των νέων. Ο Ξενοκράτης, ο Πλάτωνας, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής και ο Ευριπίδης διακωμωδούν και απορρίπτουν την συμπεριφορά των "θεών" τους και τους ίδιους τελικά. Όπως έχει γραφεί, "Ο Ελληνικός πολυθεϊσμός, όπως μας τον παρέδωσαν οι τραγικοί ποιητές, είναι ένας σπαρασσόμενος κόσμος από θεϊκούς φθόνους"[59].

Βεβαίως, ένα ακόμη ερώτημα προς τους νοσταλγούς της αρχαίας Ελληνικής θρησκείας θα ήταν: μήπως επιθυμούν και την επιστροφή στις αιματηρές θυσίες και μάλιστα και στις ελάχιστες μεν όμως υπαρκτές, δυστυχώς, ανθρωποθυσίες;

Όμως, οι σύγχρονοι Έλληνες εθνικοί - πολυθεϊστές προσπαθούν να εξωραΐσουν την αρχαία Ελληνική θρησκεία, αποκρύπτοντας τις σκοτεινές μυθολογικές πτυχές της και προβάλλοντας μόνο τις ιδανικές. Επιστρατεύουν και το δήθεν επιχείρημα ότι σ' εκείνη την πολυθεϊστική θρησκεία οφείλεται το γεγονός της λαμπράς και μοναδικής ακμής του αρχαιοελληνικού πνεύματος.

8. Ποιμαντική αντιμετώπιση

Η επί τροχάδην και λίαν επιγραμματική σκιαγράφηση των χαρακτηριστικών και των αιτιών του "νεοπαγανιστικού" προβλήματος οδηγεί αυτομάτως στη διαμόρφωση σαφούς γνώμης και θέσεως περί του τρόπου της ποιμαντικής αντιμετώπισής του.

Βεβαίως, είναι φανερό ότι η "νεοειδωλολατρία" είναι για την Ορθόδοξη Εκκλησία μας μία πρόκληση γνώριμη από το μακρινό παρελθόν. Μια πρόκληση που αντιμετωπίστηκε επιτυχώς από τους Απολογητές Πατέρες και τους εκκλησιαστικούς συγγραφείς.

Στη συνάντηση όμως εκείνη του Ευαγγελικού κηρύγματος με την κυρίαρχη, ακόμη τότε, καιτοι φθίνουσα ειδωλολατρία, η ειδωλολατρία κατείχε την θέση του διώκτου. Σήμερα επιδιώκει να εμφανισθής η διωχθείσα τότε, αλλά και σήμερα διωκομένη, υπό της Ιουδαιοχριστιανικής "λαίλαπας". Ομιλεί για καταστροφές ναών της[60], για υποδούλωση 17 αιώνων, για καταστροφή της λαμπράς πορείας του Ελληνισμού. Και δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας ότι αυτά τα συνθήματα απευθύνονται προς νέους κυρίως ανθρώπους, οι οποίοι δεν έχουν επαρκή γνώση της ιστορίας μας, οιοποίοι έχουν προετοιμασθή διαβρωτικά με συνεχή αντιχριστιανική και αντιεκκλησιαστική προπαγάνδα με πλήθος άρθρων, βιβλίων, εκπομπών, οι οποίοι βρίσκονται υπό την επίδραση του πνεύματος της "Νέας Εποχής", οι οποίοι για ποικίλους ιδεολογικούς ενίοτε λόγους απωθούν την παραδοσιακή Ορθόδοξη πίστη και αλλοιθωρίζουν προς νέες εναλλακτικές και εξωτικές "θρησκευτικές" προσφορές.

Υπεστήριξα πιο πάνω ότι όλα αυτά τα κινήματα συνδέονται ιδεολογικά με τον Ευρωπαϊκό και Ελληνικό Διαφωτισμό, εκπρόσωποι του οποίου ήδη από τις αρχές του 20ού αιώνα έκαναν πολλές προσπάθειες αναβιώσεως της λεγομένης Δελφικής ιδέας. Και δεν πρέπει να λησμονούμε ότι ο Διαφωτισμός κάθε άλλο παρά φιλικός υπήρξε για τον Χριστιανισμό.

Γράφει ένθερμη εκπρόσωπος των "αγνών θρησκευτών των Ολυμπίων θεών": «Έχουμε μία γέφυρα που θα μας επιτρέψει, μέσα από τη γνώση και την ελευθερία, να περάσουμε και πάλι εις την "άλλη όχθη", εις τους απέραντους λειμώνες που καταναγάζονται από το φως της φιλοσοφίας και της ιερότητος του ζήν. Η γέφυρα αυτή μας δίνεται από τον Ευρωπαϊκό Διαφωτισμό, που, ανοικτά, θα καταγγέλλει κάθε δογματισμό, από όποια πλευρά και αν

φαίνεται ότι αυτός προέρχεται, ωθώντας τον άνθρωπο να χρησιμοποιήσει τη λογική του για να ερμηνεύσει τον Κόσμο και να οικοδομήσει τις κοινωνίες του». Αυτός ο νέος Διαφωτισμός, καταλήγει, θα οδηγήσει σε μια μεγάλη επανάσταση "που θα απελευθερώσει τον άνθρωπο από τα δεσμά της ανωριμότητάς του"[61].

Τέλος, πρέπει να πούμε ότι συχνά οι ομάδες αυτές επιδιώκουν να επιστρατεύσουν οπαδούς μέσα από τον λεγόμενο "πνευματικό" κόσμο του τόπου μας, καθηγητές, καλλιτέχνες, ηθοποιούς, δημοσιογράφους, στρατιωτικούς, και δημοσίους λειτουργούς, οι οποίοι να λειτουργήσουν στην συνέχεια ως πολλαπλασιαστές, μέσα από την δυνατότητα που τους δίδεται από την θέση τους και την επαφή τους με το ευρύ κοινό, και μάλιστα τους νέους, ώστε να προβάλουν την "ιδεολογία" του "νεοπαγανισμού" και γενικότερα της "Νέας Εποχής". Και αν κάποιος τολμήσει να μιλήσει για τον πραγματικό χαρακτήρα του νεοφανούς αυτού ρεύματος και να ξεκαθαρίσει τα πράγματα, υποστηρίζοντας ότι άλλο είναι η καύχηση για το ένδοξο πράγματι αρχαιοελληνικό παρελθόν μας και άλλο η επιστροφή σε παρωχημένα πρωτόγονα ειδωλολατρικά "πιστεύματα", σε "θεούς" ανύπαρκτους και γεμάτους λάθη και πάθη, τότε επιστρατεύεται η λοιδωρία: "Είσαι ανθέλληνας και Ιουδαιοχριστιανός".

Ενώπιον αυτής της νέας προκλήσεως η Ορθόδοξη Εκκλησία μας είναι ανάγκη να αναπτύξει όλους τους ποιμαντικούς μηχανισμούς της για την ορθή αντιμετώπιση του προβλήματος.

Και σ' αυτή την πορεία χρειάζεται πρωτίστως βαθειά μελέτη και γνώση των τρόπων, των επιχειρημάτων, των μεθοδεύσεων που χρησιμοποιούν οι διάφοροι εκπρόσωποι των κινημάτων αυτών, έργον καθόλου εύκολο, ώστε να χαραχθεί, χωρίς φανατισμό αλλά με αντικειμενικότητα, η ορθή ποιμαντική στρατηγική, ανάλογη του χαρακτήρα και του μεγέθους του προβλήματος, αποφεύγοντας τις παγίδες της "νεοπαγανιστικής" πλάνης και υπερπηδώντας τις δυσκολίες που προκύπτουν από τα νέα συνταγματικά και νομικά δεδομένα.

Στην ποιμαντική αυτή προσπάθεια θα είναι ιδιαίτερος πολύτιμα τα συγγράμματα των εκκλησιαστικών πατέρων των πρώτων αιώνων και ειδικώς των απολογητών, εφ' όσον βεβαίως η σκέψη τους και οι θέσεις τους προσαρμοσθούν στα νέα δεδομένα και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του σύγχρονου "παγανισμού", όπως αυτά προσπαθήσαμε να καταγράψουμε.

Κι έπειτα είναι ανάγκη να συμβάλουν με την επιστημονική γνώση τους ειδικοί μελετητές της εκκλησιαστικής ιστορίας, της ερμηνείας και της ιστορίας της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, της θρησκευολογίας κ.α.[62]

9. Κατακλείδα

Ο "σπερματικός λόγος" του Θεού με σαφήνεια διεμήνυσε στον τιμώμενο ιδιαίτερος από τους Έλληνες "δωδεκαθεϊστές" Ιουλιανό τον παραβάτη, δια του μαντείου των Δελφών: "Χαμαί πεσέ Δαίδαλος αυλά. Ουκέτι Φοίβος έχει καλύβαν, ου μάντιδα δάφνην, ου παγάν λαλέουσαν. Απέσβετο και λάλον ύδωρ".

Οι Μεγάλοι Έλληνες σοφοί Σωκράτης, Πλάτων, Αριστοτέλης κ.α., υπέδειξαν τόν Ένα Θεό και εισήλθαν στον μονόδρομο της Μονοθεΐας.

Η προσπάθεια λοιπόν των Ελλήνων εθνικών για την επιστροφή στην παλιά εκείνη πλάνη της ειδωλολατρίας, πρέπει να εκληφθεί ως οπισθοχώρηση σε πρωτόγονες μορφές πολυθεΐας και πνευματικής άγνοιας. Για να χρησιμοποιήσω, ανάλογα προσαρμοσμένους, τους λόγους του Απ. Πέτρου: "Εις αυτούς εφαρμόζεται η αληθινή παροιμία: «Σκύλος που επέστρεψε εις το δικό του ξέρασμα» και «χοίρος, (που) μετά το λούσιμο, κυλιέται πάλιν στο βούρκο" (Β' Πέτρ. β' 20-22).

Ασφαλώς εμείς οι νεοέλληνες, Χριστιανοί Ορθόδοξοι, όσο κι αν είμαστε υπερήφανοι για το ένδοξο και λαμπρό αρχαιοελληνικό παρελθόν μας, δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στην σκοτεινή εκείνη περίοδο της ειδωλολατρίας, την οποία οι ίδιοι οι αρχαίοι Έλληνες πρόγονοί μας απέρριψαν. Πάσα περαιτέρω, προσπάθεια για αναβίωση της λατρείας των ειδώλων πρέπει να ερμηνευθεί μόνον ως αυτονόμηση του ανθρώπου από τον Αληθινό Θεό και πάσα προσφορά λατρείας στα είδωλα ως πράξη δαιμονική, καθόσον "α θύει τα έθνη, δαιμονίους θύει και ου Θεώ" (Α' Κορ. ι' 20).

[1] Για την σφοδρή πολεμική κατά της Παλαιάς Διαθήκης, εκτός των άλλων, παραπέμπομε ειδικά σε σειρά άρθρων του περιοδ. "Δαυλός", τα οποία, κατά περίπτωση, θα χρησιμοποιήσουμε στην παρούσα εργασία, καθώς και στα βιβλία του Μ. Βερέττα, Η Βίβλος και οι Έλληνες, Οι διαδρομές του Βιβλικού μισελληνισμού, και Μ. Καλόπουλου, Βιβλική Θρησκεία, το Μεγάλο Ψέμα - Στη σκιά του γίγαντα Ελληνισμού. Περισσότερα βλ. στο Δ' κεφάλαιο, ενότητα Δ.6. της παρούσας εργασίας.

[2] Για το ίδιο θέμα βλ. π. Γ. Μεταλληνού, Παγανιστικός Ελληνισμός η Ελληνορθοδοξία;, μν. έργ. σσ. 30-31 και ειδικότερα το κεφάλαιο: Η ανθελληνική και αντορθόδοξη νεοειδωλολατρία και το χρέος των Ορθοδόξων απέναντί της, σσ. 123 εξ.

[3] Διί, τ. 13, σ. 30.

[4] "Δαυλός", τ. 137, σσ. 7940-41.

[5] Στ. Ελμάζι, Σε αναζήτηση ταυτότητας, περιοδ. "Ανιχνεύσεις", τ. 20, ένθετο "Έρχονται οι Έλληνες;", σ. 2.

[6] Επιστολή Υ.Σ.Ε.Ε. προς την "Συνοδική Υποεπιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων", δημοσιευθείσα στο Διϊ, τ. 30, σ. 13.

[7] εφημ. "Μεγαρικός Τύπος", 17.9.95.

[8] εφημ. "Έθνος", 30.4.87.

[9] Απάντηση σε επιστολή, Διϊ, τ. 4, σ. 6.

[10] Ιφικράτη, Ο Ιερός Πόλεμος του Ελληνισμού, ΕΘ, φ. 5, σ. 1.

[11] Διϊ, ιστοσελίδα, διαφήμιση μπλούζας για τους "Διΐπετείς", με την "στάμπα" "Από τον ασήμαντο ξυλουργό προτιμούμε τον ανίκητο ήλιο".

[12] Ιφικράτη, Προτρεπτικός προς αγνούνας τους Θεούς. ιστοσελίδα της ΕΘ.

[13] Το ποτήρι έχει ξεχειλίσει προ πολλού με τους ναζωραίους κατακτητές, ιστοσελίδα ΕΘ.

[14] Ιφικράτης, Άκου ναζωραίε, ιστοσελίδα ΕΘ.

[15] Δ, τ. 273, εξώφυλλο και άρθρο με τον ίδιο τίτλο του Ίων. Δημόφιλου, σ. 17909. Βλ. και Γ. Γρηγορομιχελάκη, Ιησούς, κήρυκας αγάπης η μίσους;, ΑΦ, τ. 51, σ. 28.

[16] ΕΘ, φ. 4, σ. 8. Οι εκφράσεις αυτές είναι ένα ελάχιστο επιλεγμένο δείγμα εκείνων που συναντάμε στα εν λόγω κείμενα. Υπάρχουν και άλλες πολύ βαρύτερες, τις οποίες, από ευλάβεια προς το Πανάγιον Όνομα του

Κυρίου Ιησού και σεβασμό προς τον αναγνώστη, δεν θελήσαμε να μεταφέρουμε εδώ.

[17] Βλ. ενδεικτικά, Η (παρα)φύση του Ιησού, Διϊ, τ. 34, σ. 38. τ. 37, σ. 35.

Πανδίωνα. Η Σπείρα, Διϊ, τ. 34, σ. 38. "Ελληνική κωμωδία", ιστοσελίδα παραρτήματος Υ.Σ.Ε.Ε. Αυστραλίας, κ.α.

[18] Ιφικράτη, Άλλη μία προσβολή του Ιερού Συμβόλου της Γονιμότητος από την συμμορία των ναζωραίων, ιστοσελίδα ΕΘ, (υπογράμμιση δική μας).

[19] Ίων. Αθηναίου, Ελληνοχριστιανική σύγκλιση η σύγκρουση;, ΑΦ, τ. 15, σ.13.

[20] Βλ. Ρασσιά, Πόσο Έλληνες είμαστε;, Διϊ, τ. 29, σ. 15.

[21] Του ιδίου, Ψέματα και ανορθολογισμός, ΤΜ, τ. 88, σ. 58.

[22] Β. Εμμανουηλίδη, "Αποκάλυψη": προφητεία η "οδηγίες" για δράση;, Δ, τ. 260-261, 17054.

[23] Αλκ. Μπεναρδή, Ο Σφαγμένος Ελληνισμός, Α΄, εφημ. "Μεγαρικός Τύπος", 17.9.1995, σ. 4.

[24] Του ιδίου, Β΄, στην ίδια εφημερίδα 24.9.1999.

[25] Του ιδίου, Γ΄, στην ίδια εφημερίδα, 8.10.1995.

[26] Ιφικράτη, Ο Ιερός Πόλεμος του Ελληνισμού, ΕΘ, φ. 5, σ. 1.

[27] Η εκπαίδευση και ο κεκλιμένος πύργος του Χριστιανισμού, σημείωμα Β. Μισύρη, Ο κεκλιμένος πύργος και ο Χριστόδουλος, Ιχ, τ. 61, σ. 80, και Αλκ. Μπεναρδή, ένθ. ανωτ., σ. 4.

[28] Κ. Σταυροπούλου,-Τίμαιου, Μια πρώτη απάντηση στην Συνδιάσκεψη των Εντεταλμένων Ορθοδόξων Εκκλησιών, μν. έργ., Διϊ, τ. 33, σ. 13.

[29] Επιστολή "ιερέως της θεάς Δήμητρος" προς τον Σεβ. Μητροπολίτη Ηλείας κ. Γερμανό, 20 Τρυγητού 1992, μ.Α.Τ. πρβλ. και Διϊ, τ. 13, σ. 15.

[30] Ιφικράτη, Ο επιθανάτιος ρόγχος των αρετικών της Δανίας οι οποίοι ζητούν αναγνώριση από τους φονιάδες του πολιτισμού και της ανθρωπότητας, ιστοσελίδα της ΕΘ.

[31] Δέξιππου, Μισελληνικό παραλήρημα από την ναζωραία δημοσιογράφου Η. Μιχαλολιάκου στο extrachannel 3, ιστοσελίδα ΕΘ.

[32] Αυλός Πανός, Διϊ, τ. 37, σ. 5. Των ρασοφόρων ο εσμός, Διϊ, τ. 56, σ. 2.

[33] Εφημ. ΕΘ, φ. 3, σ. 8.

[34] Αυλός Πανός, Διϊ, τ. 29, σ. 25.

[35] Ομοίως, Διϊ, τ. 32, σ. 11.

[36] Σπ. Κούρκουλου, Χάσμα η διχασμός θρησκειών;, ΑΦ, τ. 44, σ. 22.

[37] Ιφικράτη, Άκου ναζωραίε, ιστοσελίδα ΕΘ

[38] Αυτόθι.

[39] Μ. Καλόπουλου, Θρησκείες: οι διαχρονικοί γίγαντες της δεισιδαιμονίας, στο ΑΕΘ, μν. έργ., σ. 116, 117. Βλ. και Π. Μαρίνη, Η Ελληνική Γραμμή "ενάντια στην ηθική παρακμή", (επίθεση κατά του Μοναχισμού γενικώς), ΑΦ, τ. 4, σ. 28.

[40] Εκάς οι βέβηλοι, Εκάς οι χριστιανοί, ιστοσελίδα ΕΘ.

[41] Β. Πελασγού Γούσιου, Περισκόπιο, Διϊ, τ. 13, σ. 15.

[42] Ιφικράτη, Άλλη μία προσβολή του Ιερού Συμβόλου της Γονιμότητας από την συμμορία των ναζωραίων, ένθ. ανωτ.

[43] Του Υπερίωνα, Οι ιδεολογικές διαφορές μεταξύ Υ.Σ.Ε.Ε. και υπολοίπων ομάδων, ιστοσελίδα Υ.Σ.Ε.Ε., Θέματα.

[44] Του ιδίου, Το κατηγορώ του λαού, ιστοσελίδα ΕΘ.

[45] Ιστοσελίδα Υ.Σ.Ε.Ε., Δελτία Τύπου, Ανακοίνωση 145/17.6."2003".

[46] Αυλός Πανός, Διϊ, τ. 36, σ. 6.

[47] Βλ. Ρασσιά, στο άρθρο: Οι αρχαιολάτρες πολιτεύονται, "Ιός της Κυριακής", εφημ. "Κυρ. Ελευθεροτυπία", 7.2.1999. Πρβλ. και Διϊ, τ. 4, σ. 27. τ. 6, σ. 29. τ. 13, σ. 32. τ. 32, σ. 11. ΕΘ, φ. 4, σ. 1, 8. Για όλους αυτούς τους υβριστικούς χαρακτηρισμούς βλ. και την σειρά των άρθρων μας "Η αρχαιολατρία ως ατραπός της "Νέας Εποχής"", στο περιοδ. "Διάλογος", τ. 13 έως και 19, και ειδικώς τ. 16, σ. 10 εξ. (1999).

[48] Αστερίας, Εκάς οι βέβηλοι, Εκάς οι χριστιανοί, ιστοσελίδα της ΕΘ, (υπογράμμιση δική μας).

[49] Αυλός Πανός, Διϊ, τ. 30, σ. 11. Για "καθαρούς ιερών τόπων" των "αρχαιοθρήσκων", βλ. και ιστοσ. "Ελλήνων Ιερατείον", Αι πρώται Εντολαί και Οδηγία προς τους Έλληνας Θρησκευτάς, Εντολή 3η.

[50] Ιφικράτη, Προτρεπτικός προς αγνούοντας τους Θεούς, ένθ. ανωτ., (υπογράμμιση δική μας).

[51] Αυτόθι.

[52] Σε έντυπο που εκφράζει μια ιδιαίτερος σκληρή και εχθρική γραμμή κατά του Χριστιανισμού και του Βυζαντίου, καταγράφεται η πληροφορία ότι "Έλληνες πατριώτες έκαμαν βυζαντινές σημαίες σε χωριό της Θράκης", εφημ. ΕΘ, φ. 3, σ. 8. Επίσης στην ιστοσελίδα του ίδιου ρεύματος, υπό τον τίτλο: "Φωτιά και τσεκούρι στους νεοβυζαντινούς γραϊκύλους", διακηρύσσεται ότι "Οι Έλληνες απανταχού στην οικουμένη την 29η Μαΐου εορτάζουν με αγαλλίαση την πτώση της καταραμένης και θεομίσητης βυζαντινής αυτοκρατορίας... Ζήτω η πτώση της Νέας Ρώμης!" (υπογραμμίσεις δικές μας).

[53] Ο χαρακτηρισμός προέρχεται από το βιβλίο του π. Γ. Μεταλληνού, Παγανιστικός Ελληνισμός η Ελληνορθοδοξία, σ. 92. Βλ. και διαπιστώσεις της "ΙΑ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως Ορθόδοξων Εκκλησιών και Ιερών Μητροπόλεων για θέματα αρέσεων και παραθρησκείας" (1999), στην ιστοσελίδα της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, ecclesia.gr, Επιτροπαί, Συνοδική Επιτροπή επί των Αιρέσεων, Δραστηριότητα.

Καταχωρούμε εδώ ένα ελάχιστο μόνον δείγμα τίτλων τέτοιων κειμένων: Π. Τσινά, Η Βυζαντινή ηγεσία διέταξε τον Αλάρικο να εξαφανίση τους Έλληνες της Ν. Ελλάδος, Δ, τ. 188-189, σ. 11637. Αθ. Κουκοβίτσα, Η αληθινή ιδεολογία του Βυζαντίου, Δ, τ. 202, σ. 12615. Του Ιδίου, Ο ανθελληνισμός στο Βυζάντιο και το "σχίσμα" με τη Ρώμη, Δ, τ. 209, σ. 13123. Του ιδίου, Το ψυχорράγημα του Βυζαντίου, Δ, τ. 209, σ. 13143. Μ. Πλωρίτη, συνέντευξη, Δ, τ. 214, σ. 13471. Μ. Καλόπουλου, συνέντευξη, Δ, τ. 233, σ. 14981. Στ. Μυτιληναίου, Η σφαγή των Ελλήνων από τον Ιουστινιανό, Δ, τ. 247, σ. 16027. Κ. Ρωμανού, Ελληνιστικό Ισλάμ. Του ιδίου, συνέντευξη, Δ, τ. 254, σ. 16563. Εξώφυλλο του "Δαυλού", τ. 293: "Βυζάντιο: Η ιδεολογική ταυτότητα του Ελληνισμού" και αφιέρωμα του ίδιου τεύχους με εννέα άρθρα, σσ. 19966-20010. Στ. Μιχόπουλου, Βυζάντιο, αυτοκράτορες, κληρός και Ελληνισμός. Π. Μαρίνη, Νόμος και υπηκοότης εις το Ανατολικόν Ρωμαϊκόν κράτος, ΕΠ, τ. 2, σ. 84. Του ιδίου, Βυζάντιο και Ελληνισμός, σκιαγραφία του μεγάλου δράματος, ΕΠ, τ. 20, σ. 47. Επί βασιλείας Θεοδοσίου, του θεοσεβούς ημών αυτοκράτορος, Δϊ, τ. 7, σ. 20 (δική μας αρίθμηση). Βλ. Ρασσιά, Ελληνικό και Βυζαντινό έθος, Δϊ, τ. 28, σ.

11. Ο ίδιος, σε Συμπόσιο στην Αθήνα, -εξερχόμενος των ορίων κάθε δεοντολογίας- χαρακτήρισε τους Βυζαντινούς ως "χριστιανοβυζαντινά κοράκια", (Συμπόσιο με θέμα: "Η Αρχαιοελληνική Παράδοση στην Τρίτη Χιλιετία", Αθήνα (23-24.1.1999), "Ιός της Κυριακής", 7.2.1999, σ. V). Β. Μισύρη, Έλληνες και Βυζαντινοί. Ήταν Έλληνικό το Βυζάντιο; Ιχ, τ. 66, σ. 27, Γ. Δραγώνα, Συνέντευξη για τα Ελληνικά Θέματα (εφ'όλης της ύλης), ΑΕ, τ. 31, σ. 38, κ.π.α. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν και αρκετά κείμενα που καταδικάζουν αυτόν τον "αντιβυζαντινισμό", από τα οποία αναφέρουμε εδώ, δειγματοληπτικώς, μερικά μόνον, πολύ χαρακτηριστικά: Χρ. Σαρτζετάκη, Οι φύλλεθνες Ρωμαίοι και οι Έλληνες Βυζαντινοί..., Δ, τ. 256, σ. 16659. Γ. Γεωργιά, 'Αντιβυζαντινισμού ανατομία, ΕΑ, τ. 22/75, σ. 55. Π. Πέρου, Ο Ελληνισμός στο Βυζάντιο, ΑΕ, τ. 12, σ. 26. Ι. Χαραλαμπίδου, Βυζάντιο και Ελληνικότητα, ΑΦ, τ. 7, σ. 23. Ε. Μπεζή, εισήγηση στο συνέδριο "Ελληνισμός - Χριστιανισμός στο Βυζάντιο, το Βυζάντιο ωφέλησε η έβλαψε τον Ελληνισμό", 1998, σ. 76. Βλ. και Αγνής Βασιλικοπούλου, Η κλασσική παιδεία στο Βυζάντιο, στο π. Γ. Μεταλληνού, ένθ. ανωτ., (αποσπάσματα), σσ. 236 εξ.

[54] Γέροντος Μωϋσή Αγιορείτη, Ψυχολογική ερμηνεία του φαινομένου της Νεοειδωλολατρίας, στο: "Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας, Δωδεκαθεϊσμός, Υποτίμηση της Παλαιάς Διαθήκης, Ολυμπιακοί Αγώνες, (Πρακτικά Επιστημονικού Συνεδρίου, Θεσσαλονίκη 25-27 Μαΐου 2003), σ. 310.

[55] Α. Ασκαρίδου, μν. έργ. σ. 3.

[56] Βλ. άρθρο μας "Η αρχαιολατρία ως "ατραπός" της "Νέας Εποχής"", περιοδ. "Διάλογος", τ. 13, σ. 4, και εισήγησή μας στην "ΙΓ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Εντεταλμένων Ορθόδοξων Εκκλησιών και Ι. Μητροπόλεων για θέματα αρέσεων και παραθρησκείας" (Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος, 31.10.2001), με τίτλο: "Φύση και χαρακτήρας των νεοφανών αρχαιολατρικών κινήματων". Και, Αποστολικής Διακονίας, Νεοπαγανισμός, η απειλή από το παρελθόν, σ. 28.

[57] Εγκυκλοπαιδεία "Υδρία", λείμμα Πλάτων, τόμ. 44, σελ. 97.

[58] Βλ. "Νεώτερον Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν Ηλίου", τόμ. 7, "Ελλάς", σ. 1151.

[59] Δ. Τσινικόπουλου, Ελληνισμός και Εβραϊσμός: Οι διαφορές δύο κόσμων, ΤΜ, τ. 38, σ. 8.

[60] Βλ. π. Κυρ. Τσουρού, Ποιοί κατέστρεψαν τους αρχαίους ναούς;, Α΄ και Β΄,

στο περιοδ. «Διάλογος», τ. 52, σ. 2 και 53, σ. 1.

[61] Ουρ. Τουτουτζή, ένθ. ανωτ. σ. 246.

[62] Περί του φαινομένου του σύγχρονου Παγανισμού γενικώς, βλ. εκτενή βιβλιογραφία και πρωτογενές υλικό στο βιβλίο μας: «Ο Νεοπαγανισμός της "Νέας Εποχής"», έκδ. ΠΙΕΓ, Αθήνα, 2008, σελίδες 696

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗΣ ΤΗΣ Ι.Μ.ΚΗΦΙΣΙΑΣ

Read more: http://www.egolpion.net/ellinikos_poli8eismos.el.aspx#ixzz2bZzy5jta